

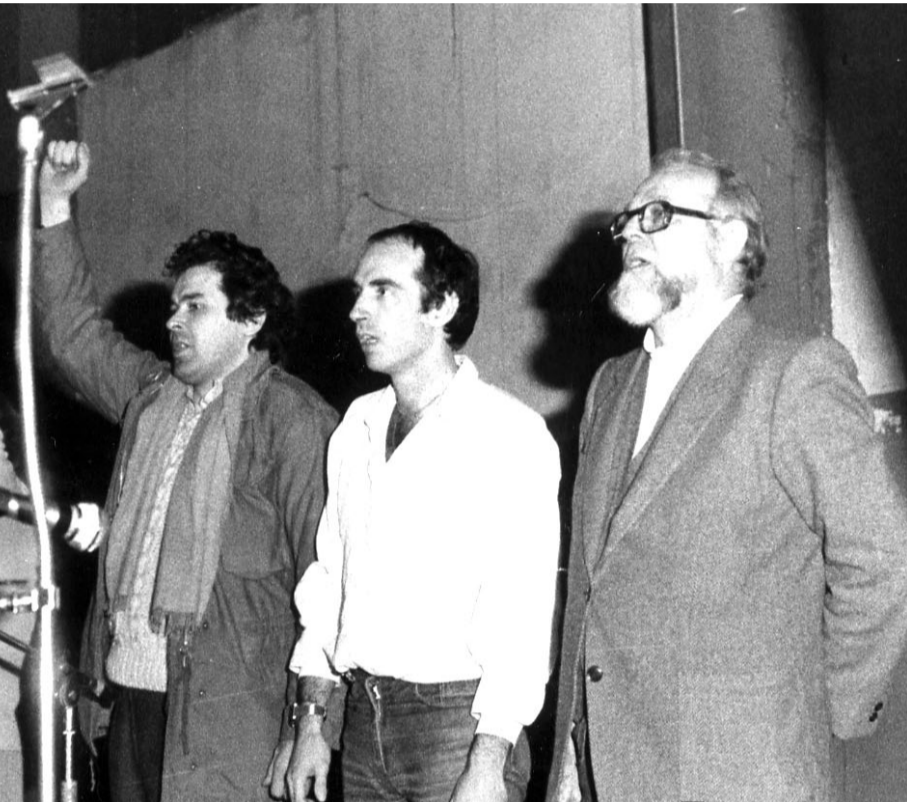
INICIATIVES



NACIONALISTES D'ESQUERRA:

25
ANYS

JORDI CARBONELL, LLUÍS LLACH I SANTIAGO VILANOVA AL MÍTING FINAL DE NE A GIRONA EL 16 DE MARÇ DE 1980.



D'UN ECOCIDI POLÍTIC

COL-LECTIU USERDA

La Fundació Josep Irla, vinculada a Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), va voler celebrar, el passat 15 de desembre, la commemoració dels 25 anys de la fundació de Nacionalistes d'Esquerra (NE). A part que caldria considerar l'acte com un intent d'instrumentalització dels republicans d'un moviment que no els pertany, considerem un error fer gresca d'un dels més grans fiascos de la política catalanista contemporània. Tenim el convenciment que el que en realitat se celebra és l'accés a l'estrellat d'alguns dels militants d'aquella formació política que avui controlen la cúpula d'ERC. Però dels moviments socials que van ser l'ànima d'aquella proposta alternativa dels anys vuitanta, qui se'n recorda?

Siguem responsables. No es pot celebrar un fet polític històric si abans no s'ha teoritzat sobre ell o no se n'ha publicat un mínim assaig objectiu. Parlar de Nacionalistes d'Esquerra és parlar de romanticisme polític. I per explicar la seva aparició i decadència cal desprendre's de dogmatismes i analitzar les raons per les quals a Catalunya no és ni serà mai possible l'ascens d'una formació política que no estigui prèviament concertada per l'*status quo* creat durant la transició democràtica. En aquest consens només hi ha lloc per als comunistes, els democratacristians, els socialdemòcrates, els republicans, els nacionalistes i els espanyolistes. La majoria de sectors d'extrema esquerra s'han acabat reciclant en el ventall de partits tradicionals, i els radicals

(com van ser el BEAN-Unitat Popular i avui la CUP) s'han desmarcat d'ERC i han tirat endavant estratègies pròpies.

I aquí s'esgoten les possibilitats que accepten les institucions i l'establishment econòmic i financer del país. Fora del sistema es queden els ecologistes, els llibertaris, les ecofeministes i els altermundialistes, tots els que propugnen un canvi radical del model de producció.

La transició democràtica i l'acceptació de la monarquia s'han fet al servei de les grans famílies ideològiques sorgides de

l'industrialisme. Qui ha volgut fer carrera política s'ha vist obligat a apuntar-s'hi. Això és així de clar i ens temem que continuarà igual en els propers cinquanta anys.

Bé, Nacionalistes d'Esquerra va existir per ratificar-nos que no hi ha excepció a la regla.

A finals dels setanta es va configurar a Catalunya un nou pensament basat en l'essència del que avui vol ser el moviment antiglobalització. Alguns dels que pertanyiem a aquells grups antisistema i que havíem decidit fer acció política vam optar



EL NINOT DE JOSEP-LLUÍS CAROD-ROVIRA, EXMEMBRE DE NE ARA A L'ESTRELLAT D'ERC.

incorporar-nos a NE, tot i el risc que suposava haver de compartir assemblees amb certs militants del PSAN, del Front Nacional de Catalunya o d'Estat Català. Les lluites internes que es van viure per confeccionar les llistes per a les Autonòmiques de 1980 van ser un avís del que va passar al capdavant. A la circumscripció de Girona, on es va aconseguir el millor resultat electoral (un 2,24%), vam patir la crítica dels militants del vell Front Nacional que se sentien menystinguts perquè el cap de llista fos un periodista ecologista.

El desencís continuà posteriorment en les assemblees quan els ecologistes presentàvem posicions crítiques sobre el model energètic, optant per la desnuclearització i la potenciació de les energies renovables. Consideràvem que l'Estatut era una simple descentralització administrativa. El fet que el sector energètic hagi acabat controlat per Endesa i Repsol és una mostra que filàvem prim en el diagnòstic. Però a la majoria de dirigents de NE aquestes qüestions els sonaven a «música celestial».

Era tal l'encotillament que patia l'ala verda que decidirem crear una cooperativa d'oli ecològic -dirigida pel malaurat fillòleg Laureà Solsona, fill d'una família de jornaleros del camp de Bell-lloc d'Urgell- per finançar les nostres activitats. Aquest fet va ser deslegítimat, com si es tractés d'una conspiració, pel militant del PSAN, Josep Hugué, avui flamant conseller de Comerç, Turisme i Consum. Esperem que ara que governa -a més de crear polígons a l'Est, a Mèxic, a l'Àsia i al Marroc- impulsi el comerç ecològic.

La influència marxista-leninista era molt forta a NE. En una ocasió vam saber que Jordi Carbonell va respondre a l'escriptor Josep M. Espinàs (autor de *L'ecologisme és un egoisme*) -quan van aturar-se sobtadament en un semafor en roig-: «A mi, el que em preocupa, Josep Maria, no és el roig sinó el verd que tenim a Nacionalistes».

Aquell moviment es va convertir en una mena de laboratori de proves per experimentar si era viable la consolidació d'un nou partit -sense antecedents ni mites històrics- a partir de les noves ideologies que proposaven els moviments socials. La majoria dels fundadors de l'experiment -els que ens van convèncer de participar-hi (també econòmicament)- han acabat afiliats als partits tradicionals. El PSUC va repintar-se de «verd» a partir de la idea de NE i alguns membres de les assemblees ecologista i feminista es van integrar a IC i al PSC. La carrera més espectacular, però, l'han fet els que es van apuntar a ERC. La majoria de nosaltres vam seguir el nostre camí coherentment i vam fundar Alternativa Verda el 1983.

Què es va celebrar, doncs, el dia 15 de desembre al Casino de l'Aliança del Poble Nou? Considerem que l'èxit polític d'alguns d'aquells companys de viatge. I tal com pinten les coses en temes nacionals entre els membres del Tripartit, aquests haurien de tenir molta cura de no festejar Pasqua abans de Rams.